

Sợi Tóc Mẹ Tôi

*Mỗi mùa xuân sang Mẹ tôi già thêm một tuổi
Mỗi mùa xuân sang ngày tôi xa Mẹ càng gần...*

Cho đến nay, khi đã là Mẹ của đứa con đại, tôi lại càng thấm thía câu hát này hơn bao giờ hết. Ngày xưa, cái thừa ầu thời thơ ấu, tôi rất không thích bài hát này, ngày xuân chi mà hát cái bài buồn rứa...

Mẹ tôi năm nay đã 55 hay muốn nói cho có vẻ “positive” hơn một tí thì mới có 55 xuân xanh thôi. Đã có cháu gọi bằng Ngoại, trông còn khỏe mạnh, nhưng sao mỗi lần nhìn Mẹ tôi lại thấy đau, muốn ngoảnh mặt ngăn nước mắt. Tôi nhớ như in hình ảnh của Mẹ ngày nao, cái thừa Mẹ còn xuân sắc ... và hình như chỉ mới ngày nào đó thôi.

Mẹ nấu cơm từng bữa cho gia đình, có khi lỡ tay nấu hơi mặn là con cái xúm lại *complain* ngay, có khi Mẹ giận và bảo “ngày mai nấu lấy mà ăn,” chúng tôi chỉ cười và không lo vì biết rằng ngày mai Mẹ lại nấu. Thành thạo có sợi tóc trong món ăn, chúng tôi lại được dịp đả kích Mẹ vì đã sợ ý, và đưa ra hàng loạt câu chuyện nếu Mẹ đi làm ở ngoài và nấu như vậy sẽ bị *fired*, sẽ bị *sued*, vân vân và vân vân. Ôi cái lũ con bất hiểu, làm Mẹ sợ, và dĩ nhiên Mẹ lại cẩn thận hơn bao giờ hết khi chuẩn bị bữa ăn cho gia đình.

Thời gian đi qua, và một hôm, sợi tóc lại xuất hiện trong tô canh. Tôi hân hạnh được sở hữu sợi tóc ấy vì “sô hên” mức phải. Nhìn sợi tóc mà tôi lặng cả người. Sợi tóc bạc bạn ơi, mới ngày nào đó là sợi tóc đen. Không ăn hết nổi chén cơm, tôi lẳng lặng đứng dậy, lòng đau như quặn. Nhìn lên Mẹ mà tôi thấy được rõ những vết hằn chân chim quanh đôi mắt. Tôi hồi hận cho những lần quá vô tâm trong lời nói dù chỉ vô tình khi nói chuyện với Mẹ. Còn bao lâu nữa tôi sẽ lại nhận được sợi tóc trắng trong chén canh? Và rồi sau sợi tóc trắng sẽ là gì hả bạn ơi?

Tôi sợ hãi không dám nghĩ tiếp, khẽ ôm đứa con đại trong lòng và lại thầm nhớ lời bài hát xuân năm nao:

*Mỗi mùa xuân sang, Mẹ tôi già thêm một tuổi
Mỗi mùa xuân sang, ngày tôi xa Mẹ càng gần...*

*Mẹ già như chuỗi chún cây,
Gió lay Mẹ rụng...*

Song Nguyễn

Canoga Park, CA

